

Se atom, se szén...

Most, hogy a Paks kettő végre zöld utat kapott, s a választásokhoz közeledünk, az „ellenző ellenzék” környezetvédő köntösben, az utóbbi időben teljes körű letámadást indított az atomerőmű ellen. Egymást érik a tudományosnak álcázott politikai kampány-konferenciák. Mozgósítják a volt funkcionárius „szakértőket”. Az osztrák határon aktivisták transzparenszekkel kérik a

szomszédok segítségét az atomerőmű kapacitás fenntartása ellen. Pedig az atomerőmű nem bocsát ki széndioxidot, ami ellen világméretű hadjárat folyik a klímakonferenciákon. Mindeközben teljes gőzzel folyik a megújuló energiatermelés népszerűsítése. Annak ellenére, hogy a bonni klímakonferencia kudarcosra sikerült. Erről az energetikát közelről érintő, „se szén, se atom” rögeszméről kérdeztük Járosi Mártont, az Energiapolitika 2000 Társulat elnökét.

Présház Hírportál, 2017. november 23.

- Elnök úr, a bonni klímakonferencián is megmutatkozó szellemi mélyrepülés mekkora kockázatot jelent Európa családjai számára?

- A párizsi klímaegyezmény hatályba lépése óta **nem csökkent, de egyenesen nőtt a kibocsájtott szén-dioxid mennyisége.** A kéthetes, bonni COP23 **klímakonferencia** célja a párizsi klímaegyezmény gyakorlati végrehajtásának megbeszélése volt. Az USA egyezményből való kilépésével a párizsi lelkes politikai egység léket kapott, ami rányomta bélyegét a konferenciára.

Az új amerikai elnök nem hiszi, hogy a klímaváltozást az emberi tevékenységek gyorsítanák fel, és úgy gondolja, hogy mivel a szén és a nukleáris energia a közeljövőben még igencsak meghatározza életünket, inkább ezzel kellene foglalkozni, mint holmi megújuló energiákkal. Ezért egyik első elnöki intézkedéseként visszalépett az egyezmény teljesítésétől. Ez azonban csak 2020-ban realizálható, ezért az USA kénytelen volt a konferencián részt venni.

Az Egyesült Államok két delegációval érkezett a konferenciára: az USA kormánya a fosszilis üzemanyagok és atomenergia klímaváltozást mérséklő programját népszerűsítette, mintegy indokolva a párizsi egyezményből való kilépését. A konferencia helyszínén ez ellen aktivisták tüntettek mondván, hogy ez a róka beengedése a tyúkólba. Úgy látszik, hogy mindenre találni aktivistákat. Itt is megmutatkozott, hogy a megosztás a globalista világpolitika fontos eszköze. A 14 államot képviselő másik amerikai delegáció, az Amerikai Klímaszövetség szerint az elnöki döntés ellenére tartani akarják a párizsi klímaegyezményben foglalt célokat.

A konferencián nem történt előrelépés, a kormányok csak arról állapodtak meg, hogy folytatják az egyeztetést. Az újabb délibáb a jövő évi lengyelországi konferencia. A most befejeződött bonni klímakonferencián új szénellenes szövetség is létre jött, mely 2018-ra, a lengyelországi klímakonferenciára már 50 tagot szeretne számlálni. Az ambiciózus csatlakozási feltétel: 2030 után nem lehet széntüzeléses erőművekkel

energiát termelni. E célkitűzés irreális, a tervezett konferencia sikerét eleve beárnyékolja, hogy a lengyel villanyáram-termelésének legnagyobb részét kőszén- és lignittüzelésű erőművek fedezik.

- Hogyan alakul a világ energiaellátása a következő évtizedekben? Hogyan illeszkedik ehhez a magyar energiapolitika?

- A Nemzetközi Energiaügynökség szerint a globális energiafogyasztás 2040-ig mintegy 30 százalékkal növekszik. A szén és az olajfogyasztás s ennek következtében a széndioxid kibocsátás is növekszik; annak ellenére, hogy a megújuló energiaforrások részaránya továbbra is gyorsan bővül. A „klímacélok” teljesítése érdekében a nukleáris energiatermelést a jelenlegi 10 százalék körüli értékről 15 százalékra kellene növelni a villanytermelésben. Vagyis az atomerőművek szerepe felértékelődik. A hazai energiapolitika, az ország teherbíró képességét figyelembe véve, illeszkedik ehhez a prognózishoz. A Nemzeti Energiastratégia szerint az atom-szén-megújulók hármására kell építeni a hazai energetikát. Vagyis a szén (lignit) tüzelésű Mátrai Erőműre a hazai rendszernek is szüksége van, mégsem történik semmi. A Mátrai Erőmű jövőjét bizonytalanság és mély hallgatás övezi; félő, hogy olyanok tulajdonába kerül, akik nem akarják fejleszteni. A mátrai fejlesztést a párizsi politikai klímaegyezménnyel „hitelesített” „globális felmelegedés ipar” által gerjesztett klímahisztéria blokkolja évek óta.

- Hogyan tömi meg zsebét pénzzel a külföldről felbérelt propagandistáknak a felmelegedés ipar?

- A felmelegedés ipar a globalizmus terméke, a globalizmusban ugyanis minden áruvá, ipari terméké válik. Az emberek szükségleteit is termelik, megmondják nekik, hogy mire van szükségük. Áruvá válnak az eszmék, a „tudomány”, a politika, a konferenciák, a tájékoztatás. Egy hazai hírportál önmeghatározásában „megbízható, igazságkereső hírgyártást” említ, vagyis az eseményekről szóló híreket nem közvetítik, hanem gyártják. Nemrég jelent meg egy kis könyvecske a globális felmelegedés iparról. Elgondolkodtató olvasmány. Ennek az iparnak az ideológiai alapja az, hogy a klímaváltozást az emberi tevékenység, a káros anyagok, leginkább a széndioxid kibocsátása okozza, amiért az energiatermelő erőművek felelősek. A környezetvédelmet a szénmentes ún. zöld energiatermelésre egyszerűsítve a megújuló energiaforrásokat indokolatlanul felértékelték, kivonták még a „piaci szabályozás” alól is. Megkezdődtek a nagyszabású konferenciázások, politikai testületi „demokratikus” határozathozatalok szakmai kérdésekben. Az első eredmény a karbon kvóta 1997. évi globális szintű bevezetése volt a kiotói egyezmény keretében. A kvóták részvényként működnek, beindul a kvótakereskedelem. A globális kibocsátás nem csökken, a kvóta alatt kibocsátó fejletlenebb (szegény) országok kvótáit a gazdagok veszik meg, akik termékeik árába beépítik. A szegényebbeket a kvóta korlátozza a fejlődésükben. A valódi cél nem a környezetvédelem, hanem a virtuális kvótakereskedelem, amellyel óriási haszonra lehet szert tenni. József Attila tőkésekről írott látnoki sorai jutnak eszembe „Ki felhőt elád az egen, s a földön telket vesz belőle”. Így lehet a jó szándék színlelésével látszathoz pénzt csinálni. Nem zavarja ezt az ipari tevékenységet, hogy a széndioxidra alapozott globális felmelegedés elmélet tudományosan nem bizonyított. A politika is a globalitás befolyása alá kerül, politikai rendezvényeken demokratikusan döntenek tudományos kérdésekben.

A klímahisztéria másik fontos aspektusa az emberiségben való tudatos bűntudat-ébresztés, félelemkeltés, hogy aztán erre alapozva erőszakolhassák rá akarataikat az emberiségre. Vagyis valójában nem környezetvédelemről van szó, hanem emberellenes ideológiáról. A „sötétzöld” irányzatok mára odáig jutottak, hogy a széndioxid kibocsátást a népességszám csökkentésével lehet mérsékelni. Kiszámították, hogy egy ember évente mintegy hatvan tonna széndioxid kibocsátásáért felelős, ezért aztán ha valaki tenni akar a föld egészségéért, akkor nem szaporodik. A szaporodás mérséklésével lehet a legtöbbet tenni a fenntartható fejlődés, a klímaváltozás megállítása érdekében. Ezen az úton válik az úgynevezett környezetvédelem életellenessé. Ez már valóban a klímavédelem sátáni arca.

- *Mi az emberi tevékenység tényleges hatása a világ jövőjére? Mi a reális energetikai jövőkép?*

- Az emberiség hatalmas mértékben károsítja a természetet, szennyezi a környezetet, a talajt, a levegőt és az élővizeket, de ennek semmi köze a klímaváltozáshoz. A „klímavédelem” értelmetlen és hatástalan szélmalomharc a természet működése ellen, amelynek során, globális szinten a környezetterhelés nem csökken, inkább növekszik. A klímakonferenciák propagandájában a világot meghatározó globális gazdasági-politikai erők az éghajlatváltozást az emberi tevékenység következményének állították be. Ezzel sikerült szétteríteni, személytelenné, megfoghatatlanná tenni a tőke felelősségét az emberi társadalmat valóban fenyegető veszélyek kialakulásáért. Az emberi felelősségnek ez az értelmezése eltereli a figyelmet a valódi okokról. Miközben az emberiség nagy része egyre nagyobb nyomorban kénytelen élni, a nyugati ember olyan kényelmi szintet ért el, hogy az számára már testi és lelki károsodást okoz, de még több termékre és szolgáltatásra tart igényt. Az energia egyszerre eszköze mind a jónak, mind a rossznak: nemcsak az életminőség javításának, hanem – a pénz ősztönzésének hatására – a hamis szükségletek generálásának is. A természeti környezetre gyakorolt hatás a megtermelt és felhasznált energia mennyiségétől, és nem az energiaforrás fajtájától függ. A problémák oka az emberiség fogyasztásának megállíthatatlannak tűnő növekedése a véges Föld bolygón. A fogyasztási igény nő, ugyanakkor a rendelkezésre álló természeti erőforrások és az ember földi élettere végesek. Ezért a gazdasági növekedés – amennyiben növekvő energia- és anyagfelhasználással folytatódik – elkerülhetetlen katasztrófa felé halad: vagy az erőforrások kimerülése, vagy a földi természet tönkretétele miatt. Ebből következően az emberiség eddigi életmódja tartósan nem folytatható. Önkorlátozás nélkül nem menthető meg az emberiség. A fenntarthatóság tehát valóban létkérdéssé vált: hajlandók vagyunk-e az önkorlátozásra? Van-e esélye egy más értékrendű világ felépítésének? Alapvető kérdés, hogy a környezeti beavatkozások minimalizálása a kapitalista terjeszkedő, és a termelést/fogyasztást/profitot maximalizáló folyamatok közötti konfliktus feloldható-e.

A szén- és atomerőművek leállítása politikai indíttatású, középtávon az energiaellátás biztonsága csak a fosszilis energiatermelés fenntartásával lehetséges. Az emberiség számára szükséges energiát – ha nem csökkenti a fogyasztását - évezredes távlatban, a mai tudásunk szerint, csak az atomenergia tudja biztosítani. Az ehhez szükséges "nyersanyag" rendelkezésre áll.